

ния смисълъ на неговото безгранично, омаятелно влияние, вследствие на което неговата красота ни развълнува душата до нейната дълбочина? Това великолѣпно дърво, — у което движението се проявява само въ крайщата, а грамадниятъ трупъ на което стои неподвижно, като виждрава въ почвата своитѣ корени, — ни явява изображение на здравъ, бодръ, и могъщъ животъ; то е символъ на безмятежностъ и сила, и когато живота ни бива омраченъ отъ борбата съ свѣта и съ сами себе си, то това изображение на горделивъ покой, който се смѣе надъ буритѣ, — отново възбужда въ насъ западналитѣ сили и имъ придава ново закаляване. И тоя животъ е до толкова могъщественъ, щото може да оказва защита и на другитѣ. Тоя яворъ, — яворъ источень, може да се каже, е мѣсто на убожище; на крайщата на чепатитѣ му клони щърцитѣ си направили гнѣзда, и когато тѣ се исправятъ и стоятъ неподвижно, то тѣхнитѣ форми се блѣятъ и се изрисуватъ на зеленитѣ широки листи. Като любимо живѣлище на въздушнитѣ обитатели, това дърво разпространява и на земята своята гостоприемна сѣнка, и тя именно вика уморения пхтникъ на почивка. Ето, пладнѣ; горѣщината захваща да пари, и между слънчовитѣ лъчи и гигантското дърво се захваща борба; но тържествува побѣдата все пакъ дървото, като разпространява около себе си хладина, която привлича и камилитѣ, които съ прѣгнати колѣнѣ почиватъ и прѣгризватъ; привлича и тѣхния водителъ, който небрѣжно се простира и се наслаждава съ прѣлестта на сѣня. Отъ това присѣдинение къмъ дървото и другитѣ същества, то се обогатява съ нова красота, и като живѣе само, увелича въ своя животъ и онѣзи, които го окръжаватъ.

„Но това дърво извърша и нѣщо повече: то не само живѣе, то чувствава и мисли; като дълбоко замисленно въ своитѣ нѣжни мечти, то се наслаждава съ своето безмѣлно съществуване и осѣща тайно удовлетворение отъ своята собствена красота; голѣмитѣ му клони, които се спущатъ до земята съ своитѣ крайща, се прѣдставляватъ като безпрѣдѣлни, вѣчни съзерцатели на сѣнката, която дреми подъ него, а трептението